

KLIMATY

Nr 127/31 lipca 2011 ISSN 2080-0010

XVIII niedziela zwykła

ŚW. ANNY

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

2 Sm 7, 1-5. 8b-11. 16

Chrystus będzie potomkiem Dawida

Gdy Dawid mieszkał w swym domu, a Bóg poskromił wokoło wszystkich nieprzyjaciół, rzekł król do proroka Natana: «Spójrz, ja mieszkam w pałacu cedrowym, a Arka Boża znajduje się w namiocie».

Natan powiedział królowi: « Uczyni to, co zamierzasz, gdyż Pan jest z tobą».

Jednak jeszcze tej nocy skierował Bóg do Natana następujące słowa: «Idź i powiedz słudze mojemu Dawidowi: To mówi Pan: „Czy ty zbudujesz Mi dom na mieszkanie? Zabrałem cię z pastwiska spośród owiec, abys był władcą nad ludem moim, nad Izraelem. I byłem z tobą wszędzie, dokąd się udałeś, wytraciłem przed tobą wszystkich twoich nieprzyjaciół. Dam ci sławę największych ludzi na ziemi.

Wyznaczę miejsce mojemu ludowi, Izraelowi, i osadzę go tam, i będzie mieszkał na swoim miejscu, a nie poruszy się więcej, i ludzie nikczemni nie będą go już uciskać jak dawniej. Od czasu, kiedy ustanowiłem sędziów nad ludem moim izraelskim, obdarzyłem cię pokojem ze wszystkimi wrogami. Tobie też Pan zapowiedział, że ci zbuduje dom.

Przedemną dom twój i twoje królestwo będą trwać na wieki. Twój tron będzie utwierdzony na wieki».

PSALM RESPONSORYJNY

1 Sm 2, 1. 4-5, 6-7. *8abcd (R.: por. 1a)*

Refren:

Całym swym sercem raduję się w Panu.

Raduje się me serce w Panu,
moc moja dzięki Panu się wznosi,
rozwarły się me usta na wrogów moich,
gdyż cieszyć się mogę Twoją pomocą. *R.*

Łuk mocarzy się łamie,
a słabi przepasują się mocą,
za chleb najmują się syci,
a głodni odpoczywają,
niepłodna rodzi siedmioro,
a wielodzietna wędnie. *R.*

To Pan daje śmierć i życie,
wtrąca do otchłani i zeń wyprowadza:
Pan uboży i wzbogaca,
poniża i wywyższa. *R.*

Z pyłu podnosi biedaka,
z bartługu dźwiga nędzarza,
by go wśród możnych posadzić,
by dać mu tron chwały. *R.*

DRUGIE CZYTANIE

Hbr 11, 1-2. 8-13

Przodkowie przez wiarę widzieli spełnienie obietnic

Wiara jest poręką tych dóbr, których się spodziewamy, dowodem tych rzeczywistości, których nie widzimy. Dzięki niej to przodkowie otrzymali świadectwo.

Przez wiarę ten, którego nazwano Abrahamem, usłuchał wezwania Bożego, by wyruszyć do ziemi, którą miał objąć w posiadanie. Wyszedł nie wiedząc, dokąd idzie. Przez wiarę przywędrował do Ziemi Obiecanej, jako ziemi obcej, pod namiotami mieszkając z Izaakiem i Jakubem, współdziedzicami tej samej obietnicy. Oczekiwał bowiem miasta zbudowanego na silnych fundamentach, którego architektem i budowniczym jest sam Bóg.

Przez wiarę także i sama Sara, mimo podeszłego wieku, otrzymała moc poczęcia. Uznała bowiem za godnego wiary Tego, który udzielił obietnicy. Przeto z człowieka jednego, i to już niemal obumarłego, powstało potomstwo tak liczne, jak gwiazdy niebieskie, jak niezliczony piasek, który jest nad brzegiem morskim.

W wierze pomarli oni wszyscy, nie osiągnąwszy tego, co im przyrzeczono, lecz patrzyli na to z daleka i pozdrawiali, uznawszy siebie za gości i pielgrzymów na tej ziemi.

ŚPIEW PRZED EWANGELIĄ

Por Łk 2, 25c

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.
Sprawiedliwi wyczekiwali pociechy Izraela,
a Duch Święty spoczywał na nich.
Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

EWANGELIA

Mt 13, 16-17

Prorocy i sprawiedliwi pragnęli widzieć Jezusa

Jezus powiedział do swoich uczniów:
«Szczęśliwe oczy wasze, że widzą,
i uszy wasze, że słyszą. Bo zaprawdę,
powiadam wam: Wielu proroków i sprawiedliwych pragnęło ujrzeć to, na co wy patrzycie, a nie ujrzeli; i usłyszeć to, co wy słyszycie, a nie usłyszeli».

Oto słowo Pańskie.

KOMENTARZ

Fragment Ewangelii, którą czytamy w uroczystość św. Anny wyjęty jest z przemowy Jezusa dotyczącej nauczania o królestwie Bożym. W przypowieściach pełnych symboliki Jezus stara się ukazać uczniom naturę zapoczątkowanego przez Siebie królestwa, nowej rzeczywistości – nowego porządku, do którego zostali zaproszeni i w którym biorą udział. Na ich oczach wypełnia się obietnica Boga dana na początku historii zbawienia, a sięgająca prehistorii dziejów ludzkości. Zapisana w Księdze Rodzaju zapowiada ostateczne zwycięstwo nad złem, którego symbolem był wąż. „Wtedy Bóg rzekł do węży ... Wprowadzam nieprzyjaźń między ciebie a niewiastę, pomiędzy potomstwo twoje a potomstwo jej: ono zmiażdży ci głowę...” (Rdz 3, 14n.)

Obiecanym potomkiem jest Jezus Chrystus, Syn Boży, który narodził się z Najświętszej Maryi Panny.

Obchodząc uroczystość św. Anny, matki Maryi, zostajemy wprowadzeni w tajemnicę historii zbawienia, w której Bóg konsekwentnie, z pokolenia na pokolenie, przez konkretnych ludzi, których poznajemy zgłębiając słowo Boże, realizuje swoje dzieło zbawcze. „Szczęśliwe oczy wasze, że widzą, i uszy wasze, że słyszą” Prawdziwym szczęściem jest poznanie Boga i przyjęcie zaproszenia do udziału w Królestwie niebieskim.

Ks.dr Waldemar R. Macko

Święci naszych czasów

PODSTAWY TEOLOGII MAŁŻEŃSTWA W PRZEMÓWIENIACH JANA PAWŁA II

Pożądanie – intencjonalną redukcją horyzontu myśli i serca

W poprzednim rozważaniu zadaliśmy sobie pytanie: czym jest owo pożądanie, o którym mówi Chrystus w *Kazaniu na Górze* (Mt 5,27-28). Pamiętamy, iż mówi na ten temat w związku z przykazaniem **Nie cudzołóż**. Samo zaś „pożądanie” (ściśle: „pożądliwe patrzeć”) określa jako „cudzołóstwo popełnione sercem”. To oczywiście daje wiele do myślenia. W poprzednich rozważaniach wyraziliśmy pogląd, że Chrystus, wyrażając się w ten sposób, chce wskazać swoim słuchaczom na odejście od obłudnego znaczenia ciała, jakiego doświadcza człowiek (w tym przypadku mężczyzna) w wewnętrznym akcie pożądania, poddając się pożądliwości ciała. Odejście od obłudnego sensu ciała jest równocześnie konfliktem z osobową jego godnością. Jest to autentyczny konflikt sumienia.

W tym miejscu wskaźnik biblijny (a więc i teologiczny) „pożądania” jest inny aniżeli wskaźnik czysto psychologiczny. Psycholog opisze „pożądanie” jako intensywny zwrot do przedmiotu ze względu na określoną jego wartość. Taki opis znajdziemy w ogromnej chyba większości prac na te tematy. Natomiast opis biblijny (nie kwestionując zresztą aspektu psychologicznego) uwydatnia nade wszystko moment etyczny: moment naruszenia wartości. „Pożądanie” jest jakby zaworem zgotowanym w sercu ludzkim temu odwiecznemu wezwaniu mężczyzny i kobiety, jakie zostało objawione w tajemnicy stworzenia: wezwaniu do osobowej komunii poprzez wzajemny dar. Tak więc, gdy Chrystus w *Kazaniu na Górze* (Mt 5,27-28) odwołuje się do „serca”, do człowieka wewnętrznego, słowa Jego nie przestają nieść w sobie owej prawdy „początku”, do której sprowadził całą sprawę mężczyzny, kobiety i małżeństwa w odpowiedzi danej faryzeuszom na ich pytanie (por. Mt 19,8).

Owo odwieczne wezwanie, którego analizę staraliśmy się przeprowadzić, idąc za *Księgą Genyzy* (przede wszystkim Rdz 2, 23-25) – odwieczna poniekąd fascynacja wzajemna mężczyzny kobiecością kobiety, a kobiety męskością mężczyzny – jest wezwaniem poprzez ciało, nie jest natomiast pierwotnie „pożądaniem” w znaczeniu takim, o jakim świadczą słowa z Mt 5,27-28. „Pożądanie” jako aktualizacja pożądliwości ciała (również, a nawet przede wszystkim w akcie czysto wewnętrznym) oznacza swego rodzaju „redukcję” tego, czym było

– i merytorycznie nie przestaje być – owo wezwanie, owa wzajemna fascynacja. Odwiecznie „kobiece” (*das ewig weibliche*), podobnie zresztą jak odwiecznie „męskie”, również i w całej swojej historyczności, stara się uchylić od pożądania – i szuka dla siebie miejsca na właściwym dla świata osób poziomie afirmacji. Świadczył o tym już ów pierwotny wstyd, o jakim mowa w Rdz 3. Ten wymiar intencjonalności ludzkich myśli i serc stanowi jeden z głównych wątków ogólnoludzkiej kultury. Słowa Chrystusa w *Kazaniu na Górze* potwierdzają ten właśnie wymiar.

Niemniej słowa te mówią bardzo wyraźnie, iż „pożądanie” należy do rzeczywistości ludzkiego serca. Jeśli twierdzimy, iż w stosunku do odwiecznej wzajemnej fascynacji męskością i kobiecością „pożądanie” jest pewnego rodzaju „redukcją”, to mamy na myśli redukcję intencjonalną, jak gdyby ograniczenie czy zamknięcie horyzontu myśli i serca. Czymś innym bowiem jest świadomość, że w całym tym bogactwie wartości, w jakim pojawia się dla człowieka – mężczyzny drugi człowiek właśnie przez swą kobiecość, tkwi zarazem wartość seksualna, poniekąd sama cielesna płciowość tego człowieka, a czymś innym sprowadzenie (czyli właśnie: „redukcja”) całego tego osobowego bogactwa kobiecości do tej jednej wartości, do samej płciowości jako przedmiotu możliwego zaspokojenia własnej płciowości. To samo oczywiście można powtórzyć w odwrotnym kierunku, w stosunku do męskości, chociaż słowa z Mt 5,27-28 bezpośrednio dotyczą tylko tamtej relacji. Owa redukcja intencjonalna jest, jak widać, natury nade wszystko aksjologicznej. O ile samo odwieczne wezwanie wypowiedziane kobiecością pod adresem mężczyzny (por. Rdz 2,23) wyzwala w nim – może i powinno wyzwalać – całą skalę pragnień duchowo-cielesnych natury nade wszystko osobowej i „komunijnej” (por. analizę „początku”), którym to pragnieniem odpowiada proporcjonalna hierarchia wartości – to „pożądanie” skalę tę ogranicza, przesłaniając hierarchię wartości właściwą osobowej fascynacji odwiecznego wezwania męskości i kobiecości.

Pożądanie przyczynia się (na wewnątrz, czyli „w sercu”) do tego, że w polu widzenia człowieka owładniętego nim (lub we wzajemnym polu widzenia mężczyzny i kobiety) zaciera się osobowy sens ciała. Kobiecość dla męskości przestaje być nade wszystko wyrazem osobowego podmiotu, przestaje być swoistą mową ludzkiego

ducha, traci wymowę znaku. Traci charakter znaku. Przestaje niejako dźwigać na sobie to wspaniałe znamię obłudnego sensu ciała. Przestaje być jego świadomościowym i przeżyciowym kontekstem. Zrodzone z samej pożądliwości ciała „pożądanie” od pierwszej chwili zaistnienia wewnątrz człowieka – zaistnienia „w sercu” – przechodzi niejako obok tego kontekstu (można by powiedzieć obrazowo, iż przechodzi po gruzach obłudnego sensu ciała i wszystkich jego podmiotowych komponentów) i zmierza mocą swojej intencjonalności aksjologicznej wprost do jednego tylko celu: do zaspokojenia samej seksualnej potrzeby ciała jako do swego właściwego przedmiotu.

Tego typu redukcja intencjonalno-aksjologiczna może dokonać się, wedle słów Chrystusa z Mt 5,27-28, już w obrębie samego „spojrzenia” (patrzenia), a raczej w obrębie aktu czysto wewnętrznego, który wyraża się w samym spojrzaniu. Samo z siebie „spojrzenie” (czy raczej „patrzenie”) jest aktem poznawczym. Kiedy w jego strukturę wewnętrzną wkracza pożądanie, patrzenie nabiera charakteru „poznania pożądawczego”. Wyrażenie biblijne: „patrzy pożądliwie” może wskazywać bądź na akt poznawczy, którym „posługuje się” człowiek, pożądając, bądź też chodzi tutaj o akt poznawczy, który wywołuje pożądanie, służąc jego ukonstytuowaniu się w podmiocie, nade wszystko w woli oraz w „sercu”. Może jeszcze wyraziściej uwydatnia się to w dawniejszym przekładzie: „Kto by patrzył, aby pożądał”.

Można, jak widać, poddać interpretacji intencjonalnej sam akt wewnętrzny, uwzględniając jeden lub drugi biegun psychologii człowieka: poznanie lub pożądanie jako appetitus (*appetitus* jest czymś szerszym niż „pożądanie”, oznacza wszystko, co ujawnia się w podmiocie jako „dążenie”, a skoro dążenie, to zawsze do jakiegoś celu – czyli przedmiotu poznawania pod kątem wartości). Jednakże adekwatna interpretacja słów z Mt 5,27-28 domaga się, abyśmy poprzez intencjonalność właściwą dla poznania lub *appetitus* dostrzegli więcej: dostrzegli mianowicie intencjonalność samego bytowania człowieka. W tym wypadku: mężczyzny względem kobiety oraz kobiety względem mężczyzny.

Do tej sprawy wypadnie nam jeszcze powrócić. Kończąc dzisiejsze rozważanie, należy powiedzieć, iż w owym „pożądaniu”, „pożądliwym patrzeniu”, o jakim mowa w *Kazaniu na Górze*, dla tego mężczyzny, który w ten sposób „patrzy”, kobieta poniekąd przestaje bytować jako podmiot (współpodmiot) odwiecznego wezwania, a zaczyna być tylko przedmiotem pożądliwości ciała, o którym była już mowa w poprzednim rozważaniu.

Cdn.

Ojciec Święty Jan Paweł II,
17 września 1980 r.

Źródło: „*Nauczanie społeczne 1980*”, tom III,
Warszawa 1984 r.

Wszystkie z sanktuariów maryjnych, zlokalizowanych w różnych częściach świata, wyrażają jedno i to samo przesłanie, jakie kieruje do nas Chrystus poprzez Maryję – swoją Matkę. Jest to przesłanie miłości Boga do ludzi, przez ręce Bogarodzicy, która tę miłość ogniskuje na terenie każdego sanktuarium w sposób właściwy dla każdego Kościoła lokalnego.

GUADELUPE - sanktuarium Meksyku

Naród meksykański, pomimo wielu rewolucji i wrogiego nastawienia rządu (wielki wpływ na rząd ma masoneria) do wszystkiego, co wiąże się z wiarą w Boga, pozostał wierny Chrystusowi i Jego Kościołowi. Nawet pomimo tego, że konstytucja z 1917 r. pozbawiała kościół katolicki w Meksyku osobowości prawnej, a księżom i członkom zakonów nie można było się poruszać w sutanach i habitach poza terenem kościołów i zgromadzeń zakonnych.

Taka sytuacja trwała przez całe dziesięciolecie. Podczas pobytu w Meksyku w 1979 r. Ojciec Święty Jan Paweł II nie do końca legalnie poruszał się w swojej białej sutannie po ulicach tamtejszych miast.

Zmianę przyniósł dopiero rok 1993, kiedy to rząd Meksyku zdecydował się nawiązać stosunki dyplomatyczne ze Stolicą Apostolską. Od tego czasu miejscowy Kościół odzyskał osobowość prawną, a osoby duchowne odzyskały prawa obywatelskie (m.in. prawo udziału w wyborach i posiadania własności prywatnej).

Sanktuarium Guadalupe znajduje się w pobliżu góry Tepeyac, w obecnych granicach miasta Meksyk. Jak głosi tradycja, 9 grudnia 1531 r. ścieżką przez wzgórze przechodził Indianin – Juan Diego Cuauhtlatatzin. Kiedy znalazł się na szczycie, obok ruin świątyni pogańskiej zobaczył młodą kobietę w lśniącej sukni, którą otaczały świetliste promienie. Jaśniejąca postać przemówiła do zaskoczonego tą sytuacją Indianina: „Wiedz, mój mały ukochany synu, że Ja jestem zawsze Doskonałą Dziewicą, Najświętszą Maryją, Matką prawdziwego i jedynego Boga, który jest Dawcą i Panem życia, Stwórcą człowieka, w Nim istnieją wszystkie rzeczy. On jest Panem nieba i Panem ziemi...” Wydarzenia te opisał w miejscowym dialekcie Antonio Valeriano (1520 – 1606), który najprawdopodobniej był kuzynem ostatniego władcy przedhiszpańskiego Meksyku – Montezumy II.

Od samego początku sanktuarium wyrosło w miejscu objawień przyciągało do siebie tak samo miejscowych, jak i hiszpańskich przybyszów. W oczach Matki Bożej z Guadalupe odbijają się postacie Juana Diego oraz hiszpańskiego biskupa – Juana Zumárragi, łącząc symbolicznie dwa światy, które oni reprezentowali: indiański i europejski.

Matka Boża z Guadalupe

Dzisiaj sanktuarium się rozrasta, pełniąc swoją misję w pojednaniu, pokoju, sprawiedliwości i trosce o biednych. Każdego dnia do swojej Pani przybywają tysiące mieszkańców Meksyku i innych krajów obu Ameryk, a także pielgrzymów z innych kontynentów. Przed obliczem Maryi stoją równi, bez względu na swój status majątkowy czy społeczny. Jej oblicze jest obecne niemal w każdym meksykańskim domu.

Dzień Matki Bożej z Guadalupe obchodzony jest 12 grudnia. Jest to nie tylko święto liturgiczne, ale również religijno-narodowe, z mocniejszym akcentem na drugi człon. Co prawda nie jest to dzień wolny od pracy, ale jak Meksyk długi i szeroki wszyscy świętują. Tego dnia Msze św. odprawiane są na ulicach miast, a także w zakładach pracy. Działo się tak również w czasach, gdy takie słowa jak „Bóg”, „Kościół” czy „kapłan” nie mogły być wypowiedziane publicznie.

W nocy z 11 na 12 grudnia w bazylice, przed cudami słynącym wizerunkiem Bożej Rodzicielki, odbywa się koncert artystów meksykańskich ku Jej czci, transmitowany przez telewizję na cały kraj.

Od 1976 r. cudowny wizerunek Maryi znajduje się w nowej bazylice, która w swych murach może pomieścić 20.000 wiernych. 12 grudnia 1994 r. na uroczystościach Maryjnych zgromadziło się wokół katedry około 4 milionów pielgrzymów.

W sanktuariach w naszym kraju i w krajach europejskich panuje atmosfera religijnego skupienia i ciszy, wszędzie można spotkać tabliczki z łacińskim słowem „silegium”. Dla tych, którzy przybywają do Guadalupe, jest to natomiast miejsce radości, wyrażanej głównie śpiewem, tańcem i ucztowaniem, czyli miejscem „fiesty”. Osobista zaduma i modlitwa trwa podczas pielgrzymki do tego miejsca. Na terenie sanktuarium panuje zaś radość ze spotkania ze swoją Matką, wyrażana w sposób zewnętrzny.

Guadalupe ma ogromne znaczenie dla całej Ameryki Łacińskiej. Oprócz tego, że jest to miejsce, gdzie wierni wypraszają łaski Boże, to również w tym miejscu tworzy się tożsamość tego kontynentu, jego tradycja i kultura.

Guadalupe to również miejsce ukochane przez papieża Polaka. W czasie swego pontyfikatu odwiedził je czterokrotnie.

Krzysztof Kanabus ■

Intencja różańcowa Kół Żywego Różańca

od 19.06.2011 do 21.08.2011

**Aby okres wakacji
był mądrze i owocnie
wykorzystany, nie tylko
jako czas odpoczynku,
ale także jako czas modlitwy
i wdzięczności Panu Bogu
za otaczający świat.**

„Szczęść Boże”

**WSPOMÓŻ RENOWACJĘ
KOŚCIOŁA św. ANNY
w Wilanowie**

**Fundacja Ecclesia
Villanovensis**

www.fundacja-wilanow.pl

XVIII Niedziela Zwykła – 31 lipca 2011 r., Uroczystość Patronalna Parafii

1. Dziś w naszym kościele obchodzimy uroczystość patronalną naszego kościoła, z którą związana jest łaska odpustu. Odpust jest darowaniem przed Bogiem kary doczesnej za grzechy zgładzone już co do winy, za pośrednictwem Kościoła, który jako szafarz owoców odkupienia rozdaje i prawnomocnie przydziela zadośćuczynienie ze skarbca Chrystusa i świętych. Odpust można uzyskać dla siebie lub ofiarować w intencji zmarłych, pod zwykłymi warunkami, tzn. jeżeli jesteśmy w stanie łaski uświęcającej, przyjęliśmy lub przyjmujemy Komunię św. i odmówimy modlitwę Pańską oraz Wyznanie wiary. Główna Msza św. odpustowa, wraz z procesją eucharystyczną, zostanie odprawiona o godz. 13.00. przez Jego Eminencję Księdza Kardynała Józefa Glempa, Prymasa seniora.
2. Nieszpory z uroczystości św. Anny, patronki naszej parafii, zostaną odprawione dziś o godz. 17.00. Po nabożeństwie modlić się będziemy za zmarłych polecanych w wypominkach rocznych.
3. W tym tygodniu przypadają następujące święta liturgiczne:
 - w poniedziałek, 1 sierpnia, wspomnienie św. Alfonsa Marii Liguoriego, doktora Kościoła;
 - w czwartek, 4 sierpnia, wspomnienie św. Jana Marii Vianneya, kapłana;
 - w sobotę, 6 sierpnia, święto Przemienienia Pańskiego.Wszystkim obchodzącym w tym tygodniu imieniny składamy serdeczne życzenia błogosławieństwa Bożego i wszelkiej pomysłowości w życiu osobistym oraz zawodowym.
4. W poniedziałek, 1 sierpnia, przypada 67. rocznica wybuchu Powstania Warszawskiego. Msza św. w intencji żyjących oraz zmarłych uczestników powstania zostanie odprawiona o godz. 16.00. Po Mszy św., w uroczystej procesji, przejdziemy do kwatery grobów powstańców na naszym cmentarzu, gdzie o godz. 17.00 – godzinie "W", o której rozpoczęło się powstanie – uczymy pamięć poległych i pomordowanych powstańców.
5. We wtorek, 2 sierpnia, w kościołach parafialnych można uzyskać odpust zupełny „Porcjunkuli” pod następującymi warunkami: pobożne nawiedzenie kościoła, odmówienie w nim Modlitwy Pańskiej oraz Wyznania wiary, sakramentalna spowiedź, przyjęcie Komunii św., modlitwa wg intencji Ojca Świętego oraz wykluczenie przywiązania do grzechu.
6. W tym tygodniu przypada I czwartek, I piątek i I sobota miesiąca. We czwartek, 4 sierpnia, Msza św. wotywna o Chrystusie Najwyższym i Wiecznym Kapłanie o godz. 17.00, a po Mszy św. koronka do Miłosierdzia Bożego. W tym dniu, w sposób szczególnie, modlimy się o powołania kapłańskie.

W piątek, 5 sierpnia, Msza św. wotywna o Najświętszym Sercu Pana Jezusa o godz. 12.00. Z sakramentu pokuty i pojednania będzie można skorzystać rano i od godz. 16.00, w czasie adoracji Najświętszego Sakramentu.

Pragniemy również odwiedzić chorych oraz osoby w podeszłym wieku. Imiona i nazwiska oraz adresy osób pragnących skorzystać z sakramentu pokuty i pojednania oraz przyjąć Najświętszy Sakrament prosimy zgłaszać w zakrystii lub w kancelarii parafialnej. W sobotę, 6 sierpnia, ze względu na przypadające święto Przemienienia Pańskiego nie można celebrować Mszy św. wotywny o Niepokalanym Sercu NMP. Nabożeństwo różańcowe zostanie odprawione po Mszy św. o godz. 7.00.

7. Jak każdego roku w święto Przemienienia Pańskiego, o godz. 19.00, na cmentarzu zostanie odprawiona Msza św. za zmarłych z naszych rodzin. Miłosierdziu Bożemu, w sposób szczególnie, polecać będziemy tych, którzy opuścili nas w ostatnim czasie. Zmarłych polecanych naszym modlitwom prosimy zgłaszać w zakrystii lub bezpośrednio przed nabożeństwem. Procesja na cmentarz wyruszy z naszego kościoła o godz. 18.30.
8. W zeszłą niedzielę zebraliśmy 6484 PLN na pomoc poszkodowanym przez wichurę. Wszystkim ofiarodawcom składamy serdeczne „Bóg zapłać”.
9. Początek sierpnia to czas pielgrzymek na Jasną Górę. 5 sierpnia wyrusza Warszawska Akademicka Pielgrzymka na Jasną Górę. Ks. Dariusz zaprasza chętnych, a zwłaszcza młodzież, do grupy pomarańczowej. Naszą duchową łączność z pielgrzymami wyrazimy odmawiając różaniec przez cały czas trwania pielgrzymki. Modlitwę różańcową odmawiać będziemy codziennie po Mszy św. o godz. 17.00, chodząc wokół kościoła.
10. W najbliższym czasie sakramentalny związek małżeński zawrą:
 - Marcin Jerzy Niedzielski, kawaler z parafii tutejszej, oraz Izabela Taczyńska, panna z parafii pw. Miłosierdzia Bożego w Ostrowcu Świętokrzyskim – zapowiedź II.
 - Jakub Piotr Janiszewski, kawaler z parafii tutejszej, oraz Aneta Joanna Gajdak, panna z parafii tutejszej – zapowiedź II.
 - Piotr Sławomir Maciejczyk, kawaler z parafii pw. św. Jakuba w Warszawie, oraz Agnieszka Krystyna Dębek, panna z parafii tutejszej – zapowiedź II.
 - Andrzej Jan Tatrzański, kawaler z parafii pw. Wniebowzięcia NMP w Konstancinie-Jeziornie, oraz Izabela Wiąckowska, panna z parafii tutejszej – zapowiedź II.
 - Artur Zbigniew Zatyka, kawaler z parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Warszawie, oraz Marta Karolina Murawska, panna z parafii tutejszej – zapowiedź I.Każdy, kto by wiedział o przeszkodach zachodzących między narzeczonymi, zobowiązany jest powiadomić o tym kancelarię parafialną. Narzeczonych polecamy modlitwie parafian.
11. Miłosiernemu Bogu polecamy zmarłych w ostatnim miesiącu naszych parafian:
 - śp. Józefa Kobiałkę,
 - śp. Huberta Waclawa Morawskiego.*Wieczny odpoczynek racz im dać Panie, a światłość wiekuista niechaj im świeci. Niech odpoczywają w pokoju wiecznym. Amen.*

Rzymskokatolicka Parafia

p.w. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-496 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01

(tel. czynny od pn. do pt. w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna: pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00
wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

Kredyt Bank SA Filia nr2 w Warszawie - V O/Warszawa,
ul. Kosiarzy 37, 02-953 Warszawa
Nr rachunku: 62 1500 1272 1212 7002 4425 0000

www.parafiawilanow.pl

e-mail: parafiawilanow@warszawa.opoka.org.pl -Wydawca